

Fem nya och wackra

W i s o r.

Den Första:

Sändebref till Stockholms Ungherrar af Carin Ersbötter ifrån
Leksand, känd under namn af den wackra Dalkullan.

Go Herrar! I som dagligt löpen ic.

Den Andra:

Sag ömfar den, som är en dräng; ic.

Författad af blinda mannen Carl Isak Nyman från
Östergöthland och Motala Socken.

Den Tredje:

En alldeles ny Kärleks-Wisa.

Sag önskar af hjertat att du wore min; ic.

Den Fjerde:

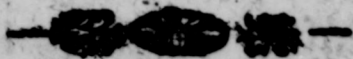
En ny Sjömans-Wisa.

Sag wäl wore tofig, om längre jag stulle, ic.

Den Femte:

En Jägare-Wisa.

O! säg, hwilket lif är mer manligt och sålt ic.

Säljes för 2 Riksd. banko i Upsala hos Em. Bruzelii Enka samt
i Stockholm hos Bokbindaren Sandman wid Carl XIII:s torg.

MDCCCXXXIII, tryckt hos A. B. Bohlin, 1833.

På utgifwarens förlag.

Den Första:

Go Herrar! I som dagligt löpen Kring torg och hamn och gatorna Och låtsen fråga efter köpen; Men lurar blott på flickorna: Ett ord jag önskar Er att säga, Som blifwe Er så godt som två. Om I det viljen öfverwåga I torden såkert det förstå.

2. Hit kommer jag uppå min kärra Med rått till andra mjölkbuds skygd. Steart ropas högljudt: Åh, waferra! Se Kullan ifrån Jerlas bygd. Och larm står upp till höger, wånster, Och kårngars flock och pojcars spring Och pigor uti alla fenster Beteckna upplopp rundt omkring.

3. Här en Madame sin hasa tappar I rånstens oförsedda djup. „Fort pojke undan, jag dig rappar; Ramrat, kom „hjelp mig för en sup. Nå kors hwad skrik! — Se rum go „wänner — Min krusa — åh den gick i tras. — Min plit jag „dig i buken ränner Om du ej makas dig, ditt as.”

4. Nu syns en man med stålblank bricka Den packat oqwalb lemnar plats. „Hwad är det här för wäsen flicka! Hwem „kan förswara sådan sats? Kom följ mig genast till Poli- „sen —” Åh Gud! jag intet ondt har gjort, Se dessa alla „å bewisen —” De å just de, som snart blir spordt.

5. Här friskånb, jag ej kan begripa Hwad detta nojs betydha will. De åter flåsa, stänka, lipa, Hoptrångda liksom packad sill. Men der är en, som kan mig skydda, „Åh kära „Herre stråål er hand Och för mig till en enslig hydda Långt „bort från detta Soboms land.”

6. „Ej blott min hand; men ock mitt hjerta Med allt „hwad mera du begär, Jag bjuder dig du tåka snårta Om „blott du mig will hafwa kär. Kom hem till mig — der „lust och löjen Ska spira upp i dina spår, Och granna kläder, „Skilja nöjen Din kärlek löna är från år.”

7. „Stor tack! Jag hört att Ulfwen lurar Här ofta nog „de spåda lam, Om de, ån stångda uti burar, Sin öron „wända till des glam. Jag flickor sett i ebra gränder Med „målad kind och krusadt hår. Om du till dem din önskan „wänder Du såkert icke afflag får.

8. „En fästeman min tro jag swurit För all min tid i „Daloms bygd. Han alltid har sin häcktrock burit Med ar- „betsflit och redbar dygd. Wet att min Hans jag nog blir „trogen, Som ej förtjenar någon korg. Långt bättre är en „man wid plogen, Ån tio Fjaskar på ett torg.

9. „Förwål då Stockholms fina Herrar Med allt Ett söta „frieri. Om blott man wågen mig ej spårar, Jag nog från „Er skall blifwa fri. Ej söken för Er lust mig winna; Men, „fast jag sjelf blef Er förment, Jag önskar hwar sin älska- „rinna Just sådan som han den förtjent.

Ja goda flicka! res tillbaka Till dina dalars friska nejd; Så att din ofkulds frukter smaka, Långt skiljd från pra lusters fejd. Då man ej kunnat här förhåra Din rena själ, ditt sunnda wett, Haf tack för denna goda lära, Som du de Libertiner gett! —

Den Andra:

Sag ömlar den, som är en dräng, Skall bittin upp och sent i sång; Ja det skall wara ett satans trål, Om det skall låta wål. ;:

2. I urewår, i snö och flast, I soleskin, i lort och blast: Der skall jag gå mitt jemna trast, Annars blir jag illa fast. ;:

3. Om morgonen i första gry, Så börjar bond' ett hjesla gny: Han skriker och swår: du dräng ståt opp; Jag sjelf står i galopp. ;:

4. Och drängen i yrfeln vaknar opp, Han frågar hwem tog bonden bort; Han sjelfwer ut på språnget är, Tar mårten här och der. :;

5. Skall jag nu hela dagen gå Och kanske ingen frukost få, Förrän klockan åtta slår Vi öf åt stugan går. :;

6. Då flyndar bond' sig in förut, Och sätter flaskan för sin trut; Och tar sig en sup brännewin, Innan drängen hin- ner in. :;

7. Men så kanhända mången gång, Att drängen gör ett hastigt språng, Och lagar han får dörren opp Innan bon' fått flaskan bort. :;

8. Att bonden då mot wiljan sin Ger drängen en sup brännewin; Han tänker sål du wäl förstår, Att jag tog mig en tår. :;

9. Men stackars dräng i alla fall, Som uti denna jagten skall: Ja bonden han är seg och håll; Och utaf sa'n så snål. :;

10. Ja bonden för i fullt galopp; Och drängen efter, tar skutt och hopp: Så åter bönder drängar opp I denna werl- dens lopp. :;

11. Men si för hundan hur det går Den som sin dräng ej sup består, Blott baskar slängar får, Han uppå logen löst då slår. :;

12. Ja ryggen swigtar, han är swag, Skall du allena brännwin ha': Så skall du styfwa tagen ta Och utaf sa'n slå bra. :;

13. En bonde som will wara far, Han inte mat för drängen spar, Ger honom bröd med såfvel på, Kanhända su- par två. :;

14. Dridskannan med sig bära får, Och drängen uppå logen slår, Så rågen ryker högt på wägg: Och bond' står nästan rädd. :;

15. Men när han kommer swett och wät, Respekteras han med slag och hot; Och ingen så'r till honom så: Dns torra kläder på. :;

16. Utan med afund hat och nit, Skall sitta ner och ta en bit: Och seban strart och utan prut, Skall han på bör- ren ut. :;

17. Om göromål och girighet Skriker bonden utan wett; Om dagen wore än så lång, Så går han jemt på språng. :;

18. Han är mång' gång så wred och will, Att intet ba- gen råcker till, Och tager natten på en slump Och skarwar wid en stump. :;

19. Men hör ni bönder en och hwar, Som en dräng i tjänst skall ha': Hushåll' med honom utan fel, Så gör han nog sin del. :;

20. Gif drängen brännwin, snus, tobak, Så får han wilja, lust och smak, Till att uträtta bondens sak, Wälsig- ar och hans bak. :;

21. Men betta är en ända tar: Michaeli kommer som en far Och löser stackars tjänarn af, Som förr har varit slaf. :;

22. Då kommer en annan i hans tjänst, Får bästa mat i huset fins, Till det han wäl hemwaner bli', Då får han wälle si. :;

23. Hur mat och brännwin fortar af, Och sig förminskar dag från dag: Det är, som förr i wisan står, Att bon' är sa'n så snål. :;

24. Nu jag min wisa sluta will; Till sist får drängen bara sill Och kanske litet bröd dertill: Om bonden betta fal- ler in. :;

Den Tredje:

En ny Kärleks-Wisa.

Sag önskar af hjertat att du wore min, Och att Herran din hjälp måste wara; Och om du will wara mig hjerteligen kär Och aldrig mer tänka uppå flera: Så skall du här finna

en wånn som är huld, Som dig skall värdera till swartaste mull, Då Herran öf alla bortgömmar.

2. Din mun, den liknar jag wid mandelen söt, Dina kinder wid Linde-löfwen lena; Dina armar, dem liknar jag wid swan-bunens bådd, Åt om jag på dem finge hwila; Det wore en hugnad uti mitt unga lif, Åt om jag kunde säga att du wore min; Jag älskar ingen högre på jorden.

3. Hvarje afton jag lägger mig uti min säng, Då önskar jag dig en god hwila; Jag önskar att du låge uppå armen hos mig, Så hjertligen får wid min sida. Jag aldrig för-glömmar den huldaste wånn, Som hafwer bortlockat mitt hjerta och sin; Så länge jag i werlden här lefwer.

4. Åt huldaste wånn och rosenbeblad, Uti nöd du min tröst mände wara. Dina ögon dem liknar jag wid stjernorna små, Som sitter uppå himmelen den klara; Ett samntag utaf dig långt färare det är, Än all ro och all kärlek som hela jorden bär; Den kan jag för ingen beskriwa.

Den Fjerde:

Sjömans-Wisa.

Jag wål wore tofig, om längre jag skulle Här sitta wid stranden och bara se på, Hur böljorna dansa der bort i det blå, Och ej med dem gå! Hej hoppsa'n och hejsa'n! I gungande julle Jag genast will springa! Hej hoppsa'n, hurra!

2. Farwål, lilla hydda! för trång du nu är mig! Farwål, rakta såle på grönstånande fält! Jag har mig en annan på hafwet beställt: Han löper så snällt. Hur lätt han mig gungar, hur ledigt han bär mig; Än opp och än neber! — Hej hoppsa'n, hurra!

3. Farwål, mina lamm på de blommande sängar! Helt andra jag fått mig, som fröjda min håg: Ej nånsin så snö-hwita ännu jag såg På mark der jag låg. Bredwid mig de gå på de ljusblåa ångar Och dansa och hoppa. — Hej hoppsa'n, hurra!

4. Farwål, mina små wackra roser i dalen! En stönare blomkrans har böljan mig rått: Om dagen han står uti gyllene drägt, Och glittrar så tått, Om natten som silfwer i stjernströdda salen Han flyter och glimmar. — Hej hoppsa'n, hurra!

5. D, här är helt annat; hwar punkt och hwar droppe Är lustig och ledig och går ej i band; Helt annat är här än der borta i land: Två solar i brand, En tittut här nere, en tittut der oppe, Och stjernor mång' tusen. — Hej hoppsa'n, hurra!

6. Wål kännes det pusta på land; hwad är detta Mot hafwets, när stormwinden gniflar i tåg, Och wimpeln som nyss opp i skyarne låg, Står doppad i wåg! I hafsbåsten först man sitt hjerta får lätta, Man andas så lustigt! — Hej hoppsa'n, hurra!

7. Här finner man wänner, de trognaste, såta: Och will man förälskas i gulbloetig mö, Man spänner sitt segel, på brusande sjö, Till närmaste ö. Tar flickan i famnen, fritt må hon se'n gråta; Hon klarnar nog åter! — Hej hoppsa'n, hurra.

8. Nå wippar och båten, hwad gäller det mera Än blöta och wåta! man blöter sig och På landet, i regn, så det drypper af rof Och hångande lod. Långt hellre än tre alnar boner i lera; Jag myllas af wågen! — Hej hoppsa'n, hurra.

9. Hopp! Pala, min brunte, jag annars dig smäller! Hopp, hopp uppå wågen, fort ila nu fram, Med släktande gulbman långt ut öfwer stam I sjöskummets dam! Till främmande kuster att rida det gäller, Spänn ut dina wingar! — Hej hoppsa'n, hurra!

10. Nu till ett beslut jag en skal önskar dricka, För lifwet på böljan en fraggande skal! Dock ej utur glas, men ur fullrågad bål: Skal! hafsbroder, skal! Dock droppan, den yttersta, egnas min flicka: För flickan i botten! — Hej hoppsa'n, hurra!

Den Femte:

J ä g a r e - G å n g.

D! säg, hwilket lif är mer manligt och sältt Än jägarens hurtiga lif! Till bädd har han marken och himlen till tält Och sin jagt till sitt tidsfördrif. Öfver berg, öfver wåg, Genom skog, genom dal, Utan sorg, utan qual Går hans riddaretag; Och när jagthornen klinga Wid klippornas swar, Med sitt koppel han drar Att willebråd bringa Ur skogen.

2. I skyn jagar örnen så säkert och trygg, En kung i sitt lustiga flott; Men kommer en starkare, stäcks han flykt Af det snabba, wingade flott. Flyg i frid till ditt bo, Lilla duftwa, så mild! Ty du är ju en bild Af den älskades tro; Men när jagthornen falla Till rosdjurens jagt, Uppå liljornas prukt Må blodströmmar swalla I skogen.

3. Swad winkat der borta wid forlande båd, I skymningens smekande stund? En skogsbrud i gröfskande mantel, så tätt Om barm och om kind och om mund. Blod hon fordrar till lön För sin brännande kyss. På den lockandes bön Går jägaren lyss; Ty när aftenens stjerna I skyn glittrar klar, Han då mins, att han har En skönare tärna I skogen.

4. Upp bröder och slutom vår manliga krets, Vårt jägarförbund uti nord' Att jaga det onda wi äro tillreds, Swarhellst wi det träffa på jord. Men allt ädelt och godt, I sin wingade flykt, Är för jägarens flott Ewig fridlyst och trygg. Låt nu jagthornen falla, Då jägaren går! Den bäst skjuta förstår Vår konung wi falla I skogen.

På samma ställen der dessa Wisor säljas, finnas äfwen utom många andra sorters Wisor och historier äfwen följande fem nya och wackra Wisor. Den första: Huru kan jag wara nöjder, m. m. Den andra: Till Himmelen dit längtar jag, m. m. Den tredje: Swad glada muntra nöjen, m. m. Den fjerde: Minnet lats nan's tröstarinna, m. m. Den femte: En Bacchi Jonas ligger och hwilar, m. m. Till slut: Sann berättelse om en trolofsning till sjöf emellan Kajutwaktaren Jan von Torsten och Jungfru Rosina Mustat.
